

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po poti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrto leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 10. svečana. 1893.

List 6.

Verna hčerka Slovenija sv. Očetu Leonu k slavnemu jubileju.

Slovenija verna slavim
Te, Leon! v ljubezni vsa vneta,
Udana Ti hčerka želim:
Bog svetega živi Očeta!
Kaj čem podariti Ti vdar,
Kerščanstva vesoljnega Oče,
Previdni, preslavni Veslar
Čolniča Cerkve vojskujoče?
Če kdo je na svetu, si Ti
Iskrenega vreden slavljenja;
Prevreden vse hvale, časti,
Odpiraš ki vire življenja. —
Najviši ti dana oblast,
Učitelj nezmotni na zemlji.
Divjá naj peklenska pošast, —
Zastonj! — ti na skalnem si templji!
Z nadzémsko bistrostjo jasniš,
Zvijaje, zmotnjave človeštva;
Ti z „lučjo nebeško“ bliščiš
In kažeš do sreče nebeštva:
V katoljški je cerkvi pomoč,
Svoboda, rešenje iz stiske;
Brezverstvo je strup vničujoč,
Učiš Ti, — visoke in nizke.
O naj bi udajal se svet,
Prevzvišenim Tvojim nazorom;
Povernil se mir bi mu spét,
Bil konec hujavam, razporom,
Učenih si Ti velikan!
Neizmerni so Tvoji darovi,
Modrosti svit Tvoje je znan,
Slavé te vsi zemlje rodovi.
Posebno pa Tvoje sercé
Se milo v Slovane ozira;
Želiš, — saj so Tvoje ovce —
Naj združi spet prava jih véra;
Očetovsko zanje skerbiš,
Vterjuješ slovansko sorodnost,
V preroškem ker duhu želiš,
Obetaš jim lepšo prihodnost.

O da bi slušali Tvoj glas
Očetovski bratje slovanski,
Oj da bi nastopil že čas, —
Zedinjenja čas zveličanski!
Naj vabi jih Tvoj jubilej.
Da k tebi hité vsi v ljubezni;
Duh Božji jim serca ogrej.
Razkól pa na veke pogrezní!
To željo podajam Ti vdar,
Slovenija, hčERICA Tvoja;
Zvestobo obljubim vsigdar.
Zvestobo sred ljutega boja.
O sprosi ta dan blagoslov
Iz svetega — Slavi-Sijona,
Naj klic bo vsih njenih sinov:
Bog živi Očeta Leona!

Radoslav.

Cerkveno leto, ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

(Dalje.)

Drugo poglavje.

Božična doba.

§. 3. Advent.

1) Dalnje predpraznovanje božičnega praznika je advent, čas štirih tednov pred Božičem. Sledove adventnega praznovanja nahajamo že v 4. in 5. stoletju, ker ga omenja cerkveni zbor v Saragosi l. 380. Prav gotovo pa se je advent cerkveno praznoval v 5. in 6. stoletju. Cerkevni zbor Makonski je l. 581 (c. 9.) ukazal, da se ima adventni čas obhajati od dne sv. Martina do Božiča, in sicer s tremi postnimi dnevi v tednu, in z mašami po redu štiridesetdanskega posta. L. 462 pa je bil ta postni čas postavil v svoji škofiji nadškof Perpetuj iz Turona. Adventni čas je bil na Francoskem, kjer so ga imenovali „Martinov post“, daljši od sedanjega. — V 6. stoletju so sprejeli ta postni čas v Rimu, in od tod se je to praznovanje razširilo kmalu po družih cerkvah italijanskih, angleških in španjskih.

Papež Nikolaj I. (9. stol.) v pismu do bolgarskega kralja Bogorisa, kerščenega Mihajla, navaja med postnimi časi, ki so v rimski cerkvi v navadi, tudi štiridesetdanski post pred Božičem. To nam spričuje, da je še ob času tega papeža terpel adventni čas štirideset dni.

V mestu Seligstadt pri Mogunciji je zboroval l. 1022 cerkveni zbor, ki je zapovedal, da naj se verniki postijo 14 dni pred Božičem. Kedor ne bi se kaki dan postil, mora isti dan preživiti reveža.¹⁾

Iz zahodnje cerkve je prešlo to praznovanje v 8. stoletju v iztočno, kjer se obhaja še dandanes po šest tednov. Že navedeni zgodovinski podatki nam jasno pričajo, da se advent v kerščanstvu obhaja že od starodavnosti, da si ni terpel po vseh cerkvah enako dolgo.

2) Advent (prihod) nam predstavlja dobo štirih tisoč let, ki je pretekla do prihoda Odrešenikovega. Človeštvo se je imelo na ta prihod dostojno pripraviti. V ta namen si je bil Bog izvolil v starem veku ljudstvo izraelsko in je skrbel, da se je upanje in kopernenje po Odrešeniku z raznimi naredbami zbujevalo, vterjevalo, in razširjalo sredi splošnega neverstva. Klic prerokov: „Vi oblaki ga rosite, in ti zemlja nam ga daj!“ odmevalo je ne le med judi, ampak tudi med nejeverniki. Vse je hrepenelo po zgodovinskem prihodu Odrešenikovem. Čas štirih tisoč let pred Kristusom je bil čas hrepenenja.

Tudi Cerkev hoče v adventnem času v vernih sercih zbujevati in krepčati hrepenenje po duhovnem prihodu Odrešenikovem, da se Odrešenik rodi v njih sercih, jih prešine s svojim duhom, očisti grehov in posveti. Tudi adventni čas je čas hrepenenja.

Da se pa Kristus v sercih vernikov v resnici rodi, ni zadosti po tem le hrepeneti, ampak treba v ta namen dostojno pripraviti se, odstraniti zadržke — s spokornim duhom. „Jeruzalem, Jeruzalem! poverni se k Gospodu, svojemu Bogu“ — ta klic se je razlegal v raznih načinih skozi štiritisooč let mej človeštvom, da sprejme Odrešenika dovolj pripravljeno. — „Poverni se k Bogu,“ „delaj pokoro!“ ta glas doni v cerkvi tudi advenčni čas vernikom na uho in v serce, da se vredne storé duhovnega rojstva Kristusovega, da se v njih Kristus v resnici prodi s svojimi posvečevalnimi milostmi. Adventen čas je tedaj tudi čas — pokore.

3) Obredno praznovanje adventnega časa se popolnem vjema z njegovim pomenom, ter izrajuje hrepenenje in spokornost. Hrepenenje po duhovnem rojstvu Kristusovem se razodeva z zorno mašo, ki se opravlja pred solnčnim vzhodom. Ta maša se splošno imenuje „Rorate“ — rosite, ker se vvodna molitev v mašnem obrazcu „De Beata“ s to besedo pričinja.

Pred solnčnim vzhodom se beró zornice v znamenje, da je pred Kristusom tema nejevere in zmot pokrivala svet. Cerkev, vzlasti oltarji Marijini, se bogato razsvetle, in se s tem naznanja, da je Kristus s svojimi nauki in milostmi svet razsvetlil, temo nevednosti in zmot pregnal.

Spokornostni značaj advenčnega časa se razodeva po cerkvenih šegah in zapovedih. Dnevne maše se beró v mašni opravi višnjeve, spokorne barve; „gloria in excelsis Deo“ in „ite missa est“ pri taki maši izostane; berila, mašne in urne molitve

opominjajo na spokorjenje. Včasih so tudi v adventu podobe svetnikov zakrivali, kakor se to godí v postnem času od tihe nedelje naprej, vsaj v nekaterih krajih; tudi orglje so semtertje umolknille.

L. 506 je cerkveni zbor Agatoniški vernikom strogo zapovedal, da imajo tudi božični čas prejemati zakrament presv. Rešnjega Telesa. To se godí dandanes prostovoljno.

Srede in petki v adventu so zapovedani postni dnevi. Po pismu papeža Klemenca XIV z dne 22. junija 1771 imajo ti adventni posti namestovati tudi iste vigiljske poste, kateri so odpadli vsled nekaterih po imenovanem papežu odpravljenih praznikov.

V adventu prepoveduje Cerkev tudi ženitovanja in druga očitna razveseljevanja, ki nasprotujejo resnemu in spokornemu duhu tega časa.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (O potovanji v Rim.) Oprašuje se, kako bode z romanjem na obhajanje škofovske 50letnice Leona XIII v sveto mesto? Kolikor je dozdej odmenjenega, bi se imel odhod zgoditi 10. aprila in peljali bi se romarji ob enem vseskozi do Rima, namreč tako le: Iz Maribora bi odrinil vlak ob 10ih dopoldne, — iz Ljubljane ob 2eh popoldne, — iz Kormina ob 5ih zvečer, — iz Padove ob 1ni po noči, — iz Bolonje ob 4ih zjutraj, — iz Florenca ob 8ih, in prihod v Rim bi bil od 3—4ih popoldne. — Nazaj se pelje lahko vsaki popotnik, kadar hoče, v 30 dnéh, in sicer z vsakim vlakom; izstopi se lahko petkrat na Laškem, trikrat na Avstrijskem, in ta vožnja gre skoz Florenco, ali pa na Loreto. — Cena tje in nazaj bo za tretji razred 25 gld., za drugi razred polovico več. Oglašja se pri g. Pavlin-u na Marijinem tergu št. 1, in sicer do 4. aprila; pri njem se tudi lahko marsikaj bolj natanko zvê. —

Kaj bode storila katoliška družba v Ljubljani v dan 50letnice papeža Leona XIII? Odgovor: Zvečer tistega dne bode v hiši rokodelskih pomočnikov večerna slavnost s petjem, z govori itd. Obljubili so že odlični govorniki in umetniki v glasbi svojo blago sodelavnost in pomoč. Bolj natanko se naznani pozneje. V cerkvenem oziru še ni znano, kaj bode odločilo v. č. škofijstvo.

Občni zbor kat. družbe 5. febr. 1893. Hvaljen bodi J. Kristus! Slavni zbor! Minulo je spet jedno leto, kar se je veršil zadnji občni shod v našem kat. društvu, in sicer godilo se je to 10. januarja 1892. Da zadostujemo tirjatvi društvenih pravil, sošli smo se zopet k letnemu shodu za preteklo leto 1892, s katerim konča društvo 24 let svojega obstanka na Kranjskem.

Preden pričnemo zborovanje, cenim si za dolžnost, prijetno in milo mi nalogo, prav priserčno in dostojno Vas pozdraviti, predragi družbeniki.

Poročati Vam morem iz pretečenega leta 1892 to-le:

1. Udov pobrala je nemila smert v teku omenjenega leta 22, in sicer 6 duhovnov: Jakoba Sušnika, Ivana Tomana, Mateja Freliha, Ivana Kapuza, Antona Hočevarja in Valentina Lavtarja; 16 pa svetnih društvenikov, ki so: Simon Budnar, Josip Lorenz,

¹⁾ Bercastel, cerkv. zgod. zvez. 10, str. 102.

Gregor Celigoj, Valentin Hörmann, Uršula Krališ, Terezija Zadnikar, Marija Škvarča, Marija Košir, Neža Strus, Terezija Bevec, Marija Marinko, Marija Češnovar, Marija Kregar, Johana Štepic, Fani Blaznik in Uršula Klopčič. Mili bodi jim spomin! Za ne bivajoče v Ljubljani opravile so se sv. maše; tukajšnji so se spremljali z društveno zastavo na mirodvor. Za vse ude pa — žive in umerle — brale so se po navadi poletni čas ss. maše na Rožniku.

K društvu pristopilo je novih udov med letom 56, in sicer: 42 v Ljubljani, zunaj Ljubljane 14. Število udov se je tedaj nekoliko pomnožilo ter narastlo na 774, kojih je 443 v Ljubljani, 331 pa zunaj Ljubljane.

2. Odborove seje imeli smo 3, v kojih so se važnejše stvari društvo zadevajoče razpravljale, kakor je razvidno iz zapisnika.

3. Tombol ali večernih govorov napravila je družba 4 svojim udom. Ena je bila 7 febr. na korist ubogim Vincencijeve družbe Št. Jakobske konference, ki je dala 43 gld. 70 kr. Ostale tri 24. januarja, 13. novembra in 11. decembra so prinesle društvu skupaj 177 gld. 30 kr. Stroškov za nakupljene dobitke je imelo društvo 43 gld. 86 kr. Mnogo dobitkov je došlo od raznih dobrotnikov.

(Konec nasl.)

Z Dolenjskega (Dober svet.) Boj, pa ne kervavi, ampak skrivni boj se bje. In orožje pri tem boju je: „Divide et impera.“ To orožje je bolj nevarno kakor pa svitli meči! Kdo tega ne razume?

Sovražnik sv. Cerkve to dobro vé. Našemu preljubemu Zveličarju je bilo to dobro znano; koliko hudega bo storil sovražnik s tem orožjem: divide et impera, zato je pa naš mili Zveličar molil v važnem trenutku: „ut unum sint.“ Da bi se ta včez bolj ojačila, bi gotovo veliko pripomogli društvi:

„Confraternitas sacerdotum adoratorum“ in pa „Associatio Perseverantiae sacerdotalis.“ Obe društvi izdajate časopise. Koliko zatega zernja je v teh časopisih! Kdo bi se rad ne mudil pri Jezusu, kateri je rekel: „sine me nihil potestis facere.“ Saj storimo veliko za druge reči, storimo tudi kaj za te društvi, da se vpišemo!

Ljubi Jezus bo pa tudi potem bolj blagoslovil naše drugo delovanje.

Potrebno bi bilo, da bi kateri ljubljanskih gospodov prevzel vodstvo za „Associatio Perseverantiae sacerdotalis.“ Fiat!

J. B.

Maribor. Prelep in silno podučljiv je postni pastirski list prečast lavantinskega škofa in upamo, da bode mnogim močno koristno, ako ga „Danica“ po večem prinese: Škof pišejo:

Preljubi v Gospodu!

Slavni kardinal Baronij je vselej, kadar je obiskal cerkev sv. Petra v Rimu, ponižno priklonil svojo glavo pred bronasto podobo sv. Petra, stoječo ob njegovem grobu, in ko se je s čelom dotaknil desne noge častitljive podobe Petrove in jo je poljubil, ponovil besede devetega člena apostolske vere: Verujem v sveto katoliško cerkev. Učeni in pobožni mož, ki nam je zgodovino sv. cerkve kaj obširno in vestno popisal, je pač s tem posebnim počestitvanjem podobe sv. Petra naznanjal svoje globoko prepričanje, da se sv. cerkev ne smé in ne

more ločiti od sv. Petra, da je ona le tam, kjer je sv. Peter, kjer so rimski papeži.

O tej eni edini, sveti, katoliški in apostolski cerkvi, kakor so našo sveto mater že leta 325 imenovali na Nicejskem zboru v svetem Duhu zbrani katoliški škofje, hočem v svojem letošnjem postnem pastirskem listu govoriti, in to iz dobro opravičenih razlogov. Letos bode namreč prvo postno nedeljo petdeset let, odkar so bili dne 19. februarja l. 1843 sedanji sveti oče Leon XIII v starodavni cerkvi sv. Lavrencija, znani pod imenom Inpanceperna, od kardinala Lambruschinija posvečeni za škofa. Na so-praznik sv. Lucije dne 13. decembra tudi tekočega leta bode pa slavno vladajoči papež praznovali štiridesetletnico, kar so bili od preblagega svojega prednika Pija IX izvoljeni za kardinala. Ker bodo torej vidni poglavar naše sv. cerkve slavili letos dvojno prelepo duhovno svečanost, katera bode, ker je veličastnejša od zatega mašniškega jubileja obhajane dne 31. januarja 1878, obračala vseh oči na se, hočemo tudi mi svoje oči in misli povzdigniti od vsakdanjih opravkov ter se prijazno v medsebojno spodbudo pogovarjati o tolažljivi resnici, da je naš božji Zveličar Jezus Kristus ustanovil sv. cerkev za to, da bi izmed nas nikdo pogubljen ne bil in bi vsi dosegli večno zveličanje. Sv. cerkev je po besedah apostola Pavla stebler resnice, ki se omajal ne bode: v sv. cerkvi je shranil ljubi Jezus kakor v bogati zakladnici vse milosti, ki so nam potrebne, da smo srečni na tem svetu in se zveličamo v nebesih na večno.

Deveti člen apostolske vere bi se moral v našem času pogoje razlagati; kajti svoje dni so sovražniki napadali le eno ali drugo resnico cerkveno, dandanes pa bi radi kar mahoma ves katoliški nauk poderli s tem, da bi veljavo sv. cerkve spodkopali in pa sv. očetu vzeli njim od Boga samega izročeno čast in oblast. In prav za to hočem v svojem listu, ki vam ga pišem za sveti postni čas, obširneje govoriti o rimsko-katoliški cerkvi, naj se v mojih persih in v vaših srcih vname iskrena ljubezen do izvoljene neveste Kristusove, naj je v prihodnje neomahljiva naša udanost in pokorščina do najvišega pastirja naših neumerjajočih duš, do sv. očeta Leona XIII.

Ker pa vem, da brez božje milosti grešen človek nič za večno življenje koristnega ne more storiti, zato prosim tvoje milosti in tvoje pomoči, o Gospod, ki si mi izročil s škofovsko častjo težavno apostolsko službo! Izročam se tvoji materni priprošnji o Marija, nebes in zemlje kraljica! Prosi za me, o sv. Jožef, rednik Jezusa Kristusa in skerbni varil sv. katoliške cerkve! Varuj in brani me ti, preslavni vojvoda nebeške vojne, sv. nadangelj Mihael, zoper peklenške oblasti, ki sovražijo sv. cerkev, ker sovražijo Jezusa Kristusa! Služi pa naj ves moj sladki trud Bogu v čast, cerkvi v povišanje ter meni in moji duhovni čedi v večno zveličanje. V ta dobri in najboljši namen premišlujmo nastopne, prevesele resnice!

I. Božja je cerkev po svoji ustanovitvi in razširjati.

Sveta katoliška cerkev, če bi tudi ne vedeli, kaj da je, kakor je nedavno terdil neki učenjak, kajpada ne vedé za vprašanje v katekizmu, kaj je katoliška cerkev? in ne vedé za odgovor: katoliška cerkev je vidna družba vseh pravovernih kristjanov, ki ene

nauke verujejo, ene zakramente prejemajo in imajo vidnega poglavarja rimskega papeža, kateri jih združeni z vsemi školi, vladajo s pomočjo sv. Duha — torej sv. cerkev, ako bi tudi ne znali, kaj da je, obstoji vendar v resnici, čemur še doslej nikdo oporekal ni. Tudi sovražniki ne tajé, ker ne morejo tajiti, da živijo katoličani resnično na zemlji, da so po vsem širnem svetu v obilnem številu razkropljeni. Če pa katoliška cerkev res obstoja, no kako je pa potem nastala in kako se je po vesoljnem svetu razširila? Velevažno vprašanje, katerega prava rešitev spričuje neoverženo, da je naša sv. cerkev delo božjih rok, da se moramo neodjenljivo držati sv. cerkve, ako želimo doseči večno zveličanje.

Na večnega spomina vredni prvi praznik Gospodovega vnebohoda je bila vsa cerkev zbrana na oljski gori, zbrana je bila tu mala čedica okoli svojega dobrega pastirja Jezusa Kristusa. Tedaj je nebeški učitelj pogledal tje na dežele svetá in na narode in ljudstva, pa je spregovoril zadnjikrat in dejal svojim ljubljnim učencem: „Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Torej pojdite in učite vse narode in kerščujte jih v imenu Očeta in Sina in svetega Duha. Učite jih izpolnjevati vse, kar sem vam zapovedal. In glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta“ (Mat. 28, 18—20). Nato se je pa vzdignil Jezus na svetlem oblaku v nebesne višave, zapustivši na zemlji žalujoče apostole s pretežavnim naročilom, podati se tje v ves širni svet in v serca vseh ljudi sejati seme najvzvišenejših resnic in naukov. Res, ogromno delo, velikanska naloga, dolžnosti in odgovornosti polna služba, presegajoča vse moči človeške!

Ti siromašni možje iz Galileje brez slavnega imena in brez denarja, brez znanstvenega pouka in tiste imenitne olike, s katero se posvetni ljudje tako radi ponašajo — ti priprosti in slabotni ribiči iz zaničevane dežele judovske, ti reveži naj bi učili vse narode brez razločka. Podali bi se naj v Afriko med divjake, ki so ujete sovražnike in tujce kakor živino klali in so gladno koperneli po človeškem mesu. Učili bi naj v Aziji strastne Arabce, lahkoživne Perze in Mede, v se zaljubljene Indijane in Kineze. Učili naj bi v Evropi imenitne prevzetnjake modrijanske Gerke, ki so se po svoji učenosti in umetnosti povzdignili daleč nad vse druge narode svetá, katere so prav ošabno zaničevali in jih imeli za barbare ali divjake. Učili bi naj oblastne Rimljane, ki so ves tedanji svet premagali in so podveržene narode zaničevali in tlačili, da se Bogu usmili. Pred vsemi so pa najhujše zaničevali Jude, ki so bili le majhen narod, katerega je davila rimska pest. Učili bi naj vse narode. Kakošne narode? O ljubi Bog! Slavljeni apostol Pavel nam jih kaj živo opisuje v svojem veličastno lepem listu do Rimljanov: „Bili so polni vsake krivice, hudobije, nečistosti, lakomnosti, zlobnosti; bili so polni zavisti, morije, prepira, zvijače in zločinstev. Bili so podpihovalci, obrekovalci, Bogu zoperni, zasramevalci, prevzetnjaki, bahači, najdljivi v hudobijah, starišem nepokorni, nespametni, neukrotljivi, brez ljubezni, brez zvestobe in usmiljenja.“ (Rimlj. 1, 29—31.) In takim čisto spridenim in poživljenim ljudem naj bi sveti apostoli oznanjevali Jezusov nauk: Blagor

ubogim v duhu, blagor krotkim, blagor lačnim in žejnim pravice, blagor usrniljenim, blagor jim, ki so čistega serca, blagor miroljubnim, ker takih je nebeško kraljestvo! (Mat. 5, 3—9.) Res, da olikani Gerki in nie posnemajoči Rimljani stavili so prelepa svetišča svojim malikom, ki so si jih izmislili več ko trideset tisoč. Pa kakošni so bili ti njihovi prazni bogovi, katere so častili tudi s tem, da so njim na čast ljudi klali in na njihovih altarih zažigali? Take nespodobne stvari so si o njih pripovedovali, da se je s tem le množilo in širilo pohujšanje. Razuzdanci so se tolažili in opravičevali prav s tem, češ, tako poreden in popačen pa še vendar nisem, kakor je ta le malik prešestnik. Toda o tem rajši molčim po opominu Pavlovem, da se prešestnost in sleherna nečistost med nami brez potrebe naj ne imenuje. (Efež. 5, 3.)

Sedaj se je začelo vresničevati, kar je govoril Gospod svojim predragim apostolom: „Žetev je obilna, pa delavcev je malo... Pojdite! glej, jaz vas pošljem kakor jagnjeta med volkove.“ (Luk. 10, 2, 3.) V resnici, grabežljivim volkovom so bili podobni neverniki, med katere so prišli pohlevni apostoli po naročilu Gospodovem brez orožja in brez denarja, da si branijo drago življenje in se prikupijo lakomnežem. In pri tako brezupnih razmerah kdo bi smel upati, da spreoberne nevernike k Jezusovi veri? In vendar kako mnogi in veseli so bili vspehi oznanjevalcev vere Kristusove v prav kratkem času! Še le dvajset let je bilo minilo od prve binkoštné nedelje, ko so apostoli prejeli sedem darov sv. Duha in so se lotili v božjem imenu velikanskega dela, in že so se zbiralé kerščanske občine po vseh večih mestih takrat znanega svetá. Okoli leta 42 po rojstvu Mesijevem so imenovali učence Kristusove v Antijohiji, stolnici cesarskih podnamestnikov, kristjane ravno tako, kakor se še mi danes zovemo (Dej. apost. 11, 26). Da je bilo v Mali Aziji prav zgodaj vse polno kristjanov, razvidimo iz prvega lista sv. Petra, v katerem se pervak apostolov obrača do prebivalcev Ponta, Galacije, Kapadocije, Bitinije, Azije (I Petr. 1, 1.) In njegov apostolski tovariš, sv. Pavel, je pisal svoje krasne liste že celim narodom kakor, Rimljanom, Hebrejcem in Galačanom, pa tudi cerkvenim občinam najimenitnejših mest, ki so po takratnem svetu slula, kakor Korint, Efež, Filipe, Kolosa, Solun. Tukaj so se izpolnile preroške besede Davidove, katere beremo v osemnajstem psalmu: „Po vsej zemlji se njih glas razlega in njih besede donijo do konca sveta.“ (Ps 18, 5.) Zato je tudi sv. Pavel Rimcem veselo pisal: „Najprej zahvaljujem svojega Boga po Jezusu Kristusu za vse vas, ker se oznanjuje vaša vera po vsem svetu.“ (Rimlj. 1, 8.) Kratko pa krepko poterjuje moje dosedanje dokazovanje sv. Janez Zlatoust, ko piše: „Največi dokaz vseinogočnosti Jezusove je očitviden v tem, da je njegova sveta vera v dvajsetih ali tridesetih letih preširila vesoljni svet.“

O čudovito naglem razširjanju vere kerščanske že v prvem stoletju zanesljivo poročajo paganski pisatelji, kakor Seneka, Svetonij, Tacit, Plinij mlajši. Vsega spomina in povdarka je vredno med drugim to, kar je Plinij, cesarski namestnik v Bitiniji, ob koncu prvega in pričetku drugega stoletja svojemu cesarju Trajanu (98—117) v Rim poročal: „Pregajanje kristjanov se mi je zdelo vsega pozora vredno,

sosebno zavoljo velike množine tistih, ki so v to stvar zapleteni. Nevarnost preti vsaki starosti, vsakemu stanu in obojemu spolu. Ne samo mesta, tudi vasi in samotne kraje je okužila le-tá prazna vera. To pisno poročilo govori dovolj jasno za našo reč, katero kerščanski pisatelji še jasneje spričujejo. Sv. Justin, ki je bil leta 167 za Kristusa svojo kri prelil, piše: „Ni ga ne med Gerki in med divjaki rodu, kateri bi ne pošiljal svojih prošenj v imenu križanega Jezusa k stvarniku in Očetu vseh bitij.“ (Dial. cum Tryph. 117.) In sv. Irenej, ki je leta 202 v Lijonu za Kristusa kervavel, pripazuje: „Cerkev je po vsej zemlji razširjena. Kakor si je le eno solnce vsemu svetu, tako sega eden in isti nauk od enega kraja zemlje do drugega“ (Adv. haer. I. 10. 1.). Nekoliko pozneje je smel in mogel glasoviti Tertulijan, ki je umerl leta 240. v 37. poglavju svojega krepkega zagovora pojemajočemu paganstvu zaklicati te le preponosne besede: „Ko bi se hoteli mi kot očitni nasprotniki vzdigniti zoper vas, bi li mar pogrešali štečila in moči? Hesterni sunus, od včeraj smo, pa smo že zavzeli vse, kar je vaše: mesta, otoke, terdnjave, vasi, zadrage, tabore, palače, starešinstvo in zbor; le malikovavske templje smo vam prepustili. Že po svoji ločitvi od vas bi vas zmagali lahko. Če bi se pri tej množini mi kristjani preselili kamo drugam, kar stermeli bi vi zavoljo množine izseljencev, vi bi se preplašili, ko bi videli vse zapuščeno in bi nehala vsa kupčija in bi nastopila mertvaška tihota v deželi.“ Izredno naglo je torej premagala kerščanska vera pagane, jude pa, ki so se terdovratno branili vere Jezusove, zadela je že leta 70 pravična, dasi strašna kazen božja. Sveto mesto Jeruzalem so Rimci požgali in razdžali, da je bilo groza in joj; prebivalce pa so razgnali po širokem svetu, drugim narodom v spričevanje, kako strašno je: ustavljati se živemu Bogu in prederzno nasprotovati njegovi sveti volji in veri. (Dalje nast.)

Amerikansko-slovenska nova maša. „Amerikanski Slovenec“ od 20. jan. tega leta je prinesel iz Št. Pavla zelo veselo novico od 21. dec. 1894. Tako le namreč:

Nemška cerkev sv. Mateja praznovala je 18. t. m. pervikrat redko slovesnost nove maše, katero je daroval Najvišjemu novomašnik Slovenec Franc Jager. Kedor pozna za božjo čast in blagor svojih ovčic vnetega župnika č. g. J. M. Solncea, si lahko misli, da se je gotovo potrudil prirediti č. g. novomašniku dan tako slovesen, da se ga bode z radostjo spominjal še v poznih dnevih svojega plodovitega življenja. Pri vsem tem delal je prav po nagonu svojega serca. Novomašnik je njegov rojak in ob enem „njegov dijak.“ Pripeljal ga je namreč sam iz Kranjskega, ko je obiskal pred petimi leti milo slovensko domovino. In ni se kesal, Sedanji novomašnik mu je bil vedno v čast in mu delal veselje z verlim napredovanjem v učenju in prikupljivim obnašanjem do svojih predstojnikov.

Slovesni spreved pričel se je ob poli desetih. Bilo je sicer precej merzlo, vendar to nikakor ni motilo verlih župljanov, da so korakali paroma s cerkvenimi in društvenimi zastavami po cesti zraven cerkve in tako skazali čast in spoštovanje srečnemu slavljenču. Pustimo druge ljudi, naj gredo v krasno opravljeno in zalo ovenčano cerkev, in si oglejmo le dve tropici, izmed katerih je jedna „bela ko mleko“

in druga „rudeča ko kri“ — in to v pravem pomenu besede! Okolo štirideset lepo belo oblečenih nedolžnih dekletec tekało je v sprevodu. Perve tri posebno krasno opravljene stopile so k č. g. novomašniku in mu izročile na belo-svileni blazini novomašniški venec s primernim nagovorom. Rudeča armada so bili mašni strežniki v rudeči strežniški obleki. Koliko jih je bilo? Dva? Štirje? V Ameriki je vse na debelo, zato je bilo tudi strežnikov nič manj kot — štiriindvajset! Pervi parček sta bila prava pritl. ovca, potem so pa sledili vedno večji in večji do največjega. Za temi sta stopala dva bogoslovca, potem nadduhovnik čast. g. župnik Trobec, in nazadnje novomašnik z dijakonom č. g. M. Solnceom in subdiakonom č. g. M. Bilbanom.

Sv. maše same ne bom opisoval, ker je bil gotovo že vsak izmed cenjenih čitatelev na jedni ali drugi novi maši. Omenim naj le, da je č. g. Solnce z močno donečim glasom in zares izverstnim govorom ginil prav do solz množico izmed obilnih poslušalcev.

Pred popoldansko službo božjo delil je novomašnik spominske podobice med učence in učenke domače župne šole. V vsakem razredu pozdravili so slavljenca s petjem in mičnimi govori, ki so, govorjeni iz nedolžnih ust, novomašnika vidno ganili. Zahvalil se jim je in obdaroval nekako boječe-zaupno v lepem redu prihajajoče dečke in deklice s krasnimi podobicami.

Popoldansko službo božjo je zlasti poveljevalo posebno vbrano petje mešanega zbora. Saj imajo pa tudi izverstnega pevovodjo, ki je nalašč za ta dan sam zložil in značilno pel krasni „O Salutaris“ v čistem in bariton-solo.

Proti večeru prišel je še k nam č. g. Vilman, ki je istega dne pel novo mašo pri č. g. župniku Starihu. Bilo nas je zbranih sedem Slovencev pri župniku Slovincu. Ne bojem pravil, da smo se veselili, radovali in zabavali iz serca prav po domače, in da smo si vtisnili ta veseli in slovesni dan globoko v spomin.

Mlademu in verlemu novomašniku Slovincu pa kličem iz dna serca: Na mnogo srečnih let!“

Iz Indije. Bombay (r. Bombè), 19. pros. 1894. Piše Ljubljancin Mart. Sdouschegg (prav: Zlošček) staršem. (Ljubljanski mladenec na brodu cesarice Elizabete. Nadvojvoda Franc Ferdinand — ubil slona, krokočila, Indijan in njegov malik. Razne dogodbe. Mladenčcem dijaške mize.) Pervo Vas prav lepo pozdravljam in se nadjam, da vas moje pisanje najde pri najboljšem zdravju. Kakor sem vam že pisal, da smo odrinili iz Port-Saida in se peljali skoz Sueski kanal in potem čez Rudeče morje ter smo prišli v Aden iz Adena smo odjadrali čez Atlanski ocean in smo dospeli v Colombo (stolno mesto Cejlonskega otoka, postaja za parnike med Kalkuto in Suezom, s 100.000 preb.); tam je šel avstrijski nadvojvoda Franc Ferdinand na lov v družbi s sineškimi spremljevalci od angleške kraljice; ti so bili oblečeni v samem zlatu in srebru. Princ je ustrelil lepega slona, enega bivola in veliko divjih ptic; tudi je ustrelil orla, ki je padel v majhno jezero, pa ni hotel

*) Tudi nas je ta lepa nova maša prav v serce razveselila, ker č. g. novomašnik Fr. Jager je bil pred svojim odhodom v Ameriko tudi med mladenč. „dijaške mize“, ktere podpirajo naši blagi dobrotniki, kakor zdaj njegovega mlajšega brata, ki je v začetnih solah v Ljubljani; srednji brat pa je izvrstno zverel višjo realko v Ljubljani in je zdaj, ako prav vemo, v višjih teoloških naukih.

nikdo ponj iti. Indijance so sicer noter gonili, pa ti so vpili „ai vu not — krokodil“ — da je notri polno krokodilov. Polno krokodilov je bilo v jezeru in enega je tudi princ ubil. Predno so lov pričeli, je eden Indijanov svojega boga (namreč, malika) prosil, da bi hitro kakega slona ubili, in je daroval maliku eno banano (nekak čislan sad, kakoršnih štejejo kacij 60 raznih plemen, to je sad kakor buča). Potem ko so slona ubili, je pa Indijan tisti sad nazaj uzal, rekel je, da njegov bog neče tega jesti! Veliko divjega sadja namreč, prav dobrega in užitnega se tu nahaja, in veliko reči se je zgodilo, pa vam bom že pripovedoval, če Bog dá zdravje. Videl sem veliko lepih reči, velikanska mesta, starodavne stvari in drugo, kar ne morem popisati. — prav znamenito je to popotvanje, — da bi Vi mati videli koliko opic je tukaj po mestu, kakor pri nas psov. Jaz sem se tako smejal, ko sem šel po mestu, da bi skorej bil počil od smeha.

V Bombeju je zopet šel princ na suho in bo kaka dva meseca hodil na lov. Prišel je tudi angleški princ ga obiskat in bila je velika slavnost. Tukaj ostane še en mesec in potem vam bom že pisal kadar bomo odhajali.

Svojemu bratu Dragotinu je pa zlasti to-le pisal iz Idrije:

Dragi brat! Tudi ti preberi to pismo in boš videl, kod da jaz zdaj „vandram.“ Prav lepo je med zamurci, če ti Bog zdravje da, utegneš ti to še videti. Toda, dragi brat, ti ne veš, kakošna „mizerija“ je po svetu; derži se doma, vbogaj starše in pomagaj jim, kar moreš, — ti ne veš, kako srečen si ker si doma, — ne pozabi pregovora ki ti ga tvoj brat ponavlja: „Povsod je dobro, doma najbolj.“

Sklep pisma: Vošim Vam veselo novo leto. Gospoda botra mi lepo pozdravite in jim vošim veselo novo leto.

Martin Zdolšek,

c. kr. mornar I. reda na parobrodu
„Cesarice Elizabete.“

Pripis: S tem mičnim pismom je predragi, še prav mladi birmanec Martin pokazal, da je še zmeraj dober in priprost mladeneč, kakor je bil doma v Ljubljani, potem več let v mornarski šoli in zdaj že kot mornar na višji stopnji. Tacih mladencev in gojencev smo veseli, kakoršnih eden (od „dijaške mize“) je tudi na cesarskem brodu v Carigradu.

Mladenka in ptičica.

Mladenka:

Pa kdo ti sporočil o ptičica je,
Da spomlad prijazna nam zopet cvete?
Povej, kdo ti rekel, da travnik in gaj
Dobila sta cvetje, zelenje nazaj?

Ptičica:

Mladenka nedolžna, vse spomladi kras,
Oj vidi, da Stvarnik skerbi i za nas.
On kliče nas, kadar se vigred zbudi,
Ko prosto v nižavo spet virček šumi.

Pošilja pa tudi nas tebi v radost,
Ki cvetna ti klije in solnčna mladost.
Naj naših pozdravlja te pesnic zmirl glas,
Dokler ti cveti še nedolžen obraz.

Glej, lepšega bitja spomlad ne pozná,
Kot ti si, ponos in veselje neba;
A pazi! Kot spomlad nam hitro zbeži,
I lilija tvoja svoj cvet izgubi.

Zato ne pozabi zdaj v cvetju Njega,
Ki čuva te zvesto v viharjih sveta.
Izročaj nedolžnost v Njegove roké,
Le Ženin nebeški vse spolni željé!

Mladenka:

Kar ptičica drobna tu skerbno veliš,
Globoko mi pisano v serci dobíš:
Saj Njemu sem dala že svoje sercé,
Ki sam le vresniči mi nade sladke.

A ti pa mi ptičica letaj in poj;
Jaz čuvala zvesto cvet nežni bom svoj.
Preslavljalj devišstvo verh zelenih vej,
S teboj bom vesela in srečna vselej!

—m—

Če sem poklican?

Po logu prepeva
Mi ptičev nebroj,
Mi serce ogreva
Prežalno nocoj.

Sercé je scer vdano,
Vtolaženo ne,
Ne ve, če pozvano
Je, ali pa ne?

Spod hriba odmeva
Pa don mi zvoná,
Veselo prepeva
Kraljici nebá.

Da kazalo pota
Bi gor do nebá,
Kjer zvezdic krasota
Tak ljubo igra!

J—c.

Razgled po svetu.

Italija. (Novi zmešnjavci in njihova nevednost.) Laški minister za pravosodnost, Bonacci, je zbornici predložil novo osnovo o posvetnjaškem zakonu. Učeni kardinal Capeceletro je vsled tega ono novo ženitvansko osnovo djal na rešeto in jo je v odpertem pismu do parlamenta vsestransko in temeljito tako pretresel, da je stvar napravila silovit vtis, ker je obravnava v resnici mojstersko delo, in mnogi poslanci so se oglasili za avdijenco pri vele-slavnem in zelo prijaznem cerkvenem dostojanstveniku.

Perzija. (Spreobračanja.) Veliko vzgledovanje je zbudilo v Perziji spreobrnjenje anglikanskega misijonarja, kar smo bili o neki priliki že omenili. Anglikanski nadškof Kanterburški je bil namreč v Perziji vstanovil misijon za razširjanje anglikanskega razkolstva med Nestorijanci.

Eden naj glasovitiših misijonarjev njegove razkolne vere, ki ga je nadškof tje poslal, bil je častni David Benjamin; ta pa, ne da bi še ostale nestorijance pripeljal v anglikansko-protestanško vero, se je sam vernil v naročje matere katoliške Cerkve. — Silo veselo k temu je to, da samostan efremitov v Mardinu v Siriji je poslal dva verna misijonarja v sosednje vasi, ktera sta spreobrnila nad dvajset jakobitovskih družin.

Češko. (Husovstvo v Pragi.) Verli „Slovenec“ piše v 18. številu, t. l., kako je praški župan dr. Šolc

naznanil, da je mestni svet sklenil vsako leto 1000 gld. dati za Husov spominek! Se vé, preslavljanje krivo-vercev katoličane žali, in tega ravno iščejo mlado-čehi! Mestni odbornik kanonik dr. Krasl je v imenu katoliškega prebivalstva praškega protestiral zoper ta sklep mestnega zbora in živo popisoval, koliko ne-srečo je krivoverec Hus s svojim lažnjivim naukom nakopal češki deželi. In pa, da za Husov spominek mestni svet ima denar, ne pa za spominek sv. Vacslava! Z enako odločnostjo je tudi katehet Ky-selka obsojal omenjeni nesrečni sklep. Znani Gregor in drugi husovci so zagovarjali prederzni sklep. Spo-mina vredno pa je obnašanje Staročehov: njih večina se je namreč izmuznila iz dvorane, ne da bi se bili moško ustavili na vse strani škodljivemu predlogu in nasproti glasovali. Tako so „stari“ pomagali ne-slani močnik kuhati nespremišljenim „mladim.“ Uboga Češka!

Amerika. V mestu Ely se je 14. jan. ponesrečil France Belaj, iz Sodražice na Kranjskem. Peljal se je v tako imenovani „toni,“ skeču, iz rudnika na-kviško; prenaljil se je pa ven stopaje, ko se skeč še ni popolnoma ustavil, in padel je kakih 300 čevljev globoko nazaj v jamo. Zapustil je ženo in otroke brez vse podpore. — V Duluthu škofijskem mestu, kjer je naš rojak v. č. g. Buh general-vikar, je do čistega pogorela velika gostilna in kočec je storilo tudi troje oseb. — V premogokopu v Glenšavu se je utrgal velik kamen nad Jan. Polenšek-om in ga je k tlam pritisknil; k sreči je ravno prišel njegov prijatelj Juri Poljanec in ga je rešil, ter se zanašajo, da bo v ne-kerih dneh ozdravil. — Na obrežji Perun je bil tako strašni potres, da je neko ladijo vergel 8 milj (kaki 2 uri) daleč iz Pristanišča na suho; valovi so jo vzdignili nad 60 čevljev visoko. — V Illinoisu, derž. Jova, rogovili kolera pri prešičih. Neki kmetovalec je imel 500 glav te živali, sedaj jih je le še kacih 20. Podobno se godi drugim farmerjem... Ali ni to šiba? („Amerik. Slov.“)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec februarij (svečani).

a) Glavni namen:

Ljubezen do sv. Cerkve.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Dalje.)

Iz vsega tega jasen je odgovor na vprašanje:

2. Zakaj naj sv. Cerkev ljubimo? Cerkev mo-ramo ljubiti vsled najpotrebnejšega in najpametnej-šega samoljubja, kajti izven sv. Cerkve ni rešitve in „ker Boga ne more imeti oni za očeta, kateri noče imeti Cerkve za mater,“ tako pravita ss. Ciprijan in Avguštin; le njej izročen je nauk resnice in pravna daritev, vir milosti in ključ nebeškega kraljestva.

Cerkev moramo ljubiti kot hišo božjo, kot sta-novanje sv. Duha, kot telo Kristusovo in skupščino vseh njegovih svetnikov, vseh naših bratov v Kri-stusu, kot cvetlico ljubezni Jezusovega Serca. Kar Tobija govori o Jeruzalemu, velja v veliko višjem po-menu o Cerkvi Jezusa Kristusa, njegovi nevesti, o novem, iz nebes poslanem Jeruzalemu: „Srečni (bla-

ženi) so vsi, ki te ljubijo in se veselijo tvojega miru“ (Tob 13, 18.); in zastran česar so judje jokali ob rekah Babilonovih, naj bi mi z večjo pravico klicali v tej solzni dolini: „Ako tebe pozabim, o Jeruzalem, bodi pozabljen moja desnica; moj jezik naj mi ob-tiči ob nebesu, če se ne spominim tebe, če ne denem Jeruzalema v prvo svojega veselja.“ (Psalm 136.) „Oklenite se, opominja sv. Avguštin, oklenite se, ljubi moji, vsi Boga, vašega očeta, in Cerkve, vaše matere!“

Konec nasl.)

b) Posebni nameni.

11. **Sedmeri ss. ustanovniki servitovskega reda.** Red servitov ali služabnikov M. D. Mašniki in obhajanci. Pomoč zoper grehe iz navade.

12. **S. Evlalija.** Štiridesetdnevno počestevanje S. R. Telesa zoper grehe tega časa. Kerščanska zmernost pri posvetnih vese-licah. Mnogi bolni duhovni.

13. **S. Katarina Riči.** Razširjanje bratocštine Jezusovega presv. Serca. Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Verne duše v vical.

14. **S. Valentin.** Pogumen boj zoper novo poganstvo. Zgod-nje premagovanje nagle jeze in svojeglavnosti. Denarne in ter-govske zadeve.

15. **Popelnična sredo.** Pokorščina do cerkv, zapovedi. Ljud-ski misijoni. Dar premagljivosti samega sebe. Mnoge duhovske vaje in zatajevanja.

16. **S. Onezim.** Pomoč preganjanim kineškim kristjanom. Premaganje lenobe. Ubožni posli. Veliko zapeljanih.

17. **S. Pavstin.** Romanje v Rim. Čena mladina. Goreči du-duhovni za mnoge občine. Dolžno odvrčanje kužljivih časnikov.

18. **S. Simeon.** Obvarovanje Afrike pred evropskimi no-vimi pogani in njihovo gnjusobo. Sirote. Neozdravljivi.

19. Perva nedelja v pōsti **S Konrad.** Zlatomašnik v Vati-kanu. Dolžno spoštovanje in spolnovanje postnih škofovskih listov in naredb. Pridno obiskovanje keršč. nauka. Spoznanje v pokle-nem oziru.

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše ge-zele poboje, umore in samomore, odpad. in brezverstvo, prešest-vanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka zadeva, da bi se prav izšla. — Živo pripro-čeni bogokletneži neke duhovnije na istsko-kranjski meji, ob enem tatinski, zanikarni obiskovalci božje službe, mladina udana kletvinji in drugim napakam, da bi ljubi Bog na priprošnje pre-blažene Device Marije vse razsvetlil, naj bi znate spoznali in se spreobrnili. — Duhoven za dar pobožnosti in razsvetljenja. — Dve duši za rešenje, ako ste v vical.

Zahvala.

V neki zelo važni reči in serčni želji sem prosil pomoči Devico Marijo, vsacega kristjana najboljšo mater, in njeneza pro-čistega ženina sv. Jožefa. Obljubil sem, da se bom zahvalil po „Danici,“ če bom uslišan. Danes spolnujem s tem svojo obljubo in serčno zahvalo Mariji, predobrotljivi posrednici pri Bogu in

njenemu ženinu ter našemu mogočnemu priprošnjiku sv. Jožefu. Še vselej sem bil uslišan, kadar sem Marijo prosil pomoči; iz lastnega prepričanja moram pripoznati, da so resnične besede sv. Bernarda, ki pravi, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila Marija koga zapustila, kateri jo je pomoči prosil, s pravim zaupanjem v njeno varstvo pribežal.

O Marija, vnovič Te prosim, bodi in ostani vedno pomočnica in dobra mati meni in moji družini!

V Novem Mestu, 29. jan. 1893.

F. P.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Konec šolskega polletja bode 11. t. m., v saboto pred pustno nedeljo; šola se zopet prične 15. svečana, namreč, v četrtek po pepelnici. Koliko bode pustovanja in kakošno bode, je prašanje, ker po mnogih krajih je obilno bolehanje; ne le otroci, ampak tudi odrasli merijo in bolezen razodeva znamenje nekake šibe. Iz Idrije se je že pred nekimi dnevi naznanovalo, kako zelo veliko je primeroma bolnikov, zdaj so celo šole zaperli zaradi bolezni do nedoločnega časa, ker tudi več učiteljev je menda bolnih.

V teh okoliščinah se čudno podá, kar se „Slovincu“ naznanja z Radolice: da se celo pri podružnicah kmetijske družbe brez „plesu“ izhajati ne more! Spomlad je blizo, šibe božje še bližej.

Ljubljana. Razpisane so do 10. sušca duhovnije: Št. Jurje v Šmarijski dekaniji in Suhor v Semiški; dalje Kropa v Radoliški dek., in dekanijska duhovnija Verhnika.

Kanoniško vstanovljena sta čč. gg.: Jan. Dobnikar na župnijo Janče; Mat. Kljun na Zgornji Tuhinj; č. g. Andreju Šimen-cu je podeljena župnija Št. Lorenc ob Tem. Č. g. Fr. Česarek, duh. pom. v Podzemlju, je postal oskerbnik župnije Suhorske, in č. g. Sim. Šmitek, duh. pomočnik v Mošnjah, pa oskerbnik duhovnije v Kropi. — Č. g. Jan. Hladnik, duh. pom. v Cirknici, je začasno prestavljen v Rovte.

„Občinski tepček“ se imenuje nova igra (priredil dr. J. Ev. Krék), ki se bode igrala predpustno nedeljo (12. febr.) in jo vravná katol. društvo gg. rokodelskih pomočnikov v svojem domu. Vvod bode „Planinar“ veliki zbor s samospevi in spremljevanjem glasovira. Začetek o polí šestih. Brez vabila vstop ni dovoljen.

Vstanovitev katoliškega neodvisnega dnevnika — novega — svetujejo na Dunaju in zbirajo pomočkov zanj. Tretji katoliški shod v Lincu je menda določno izrekel potrebo takega časnika, kateri bode vravnaval skupnost med raznimi konservativnimi skupinami in se poganjal za katoliško misel neodvisno od vsakere skupine izmed njih. Odsek za tisk je v ta namen izvolil poseben odbor, ki ima namen to misel vresničiti.

O tem so govorili tudi že poprej; bomo videli, kaj bodo storili nadalje.

Slovensko Sveto pismo se odsihmal dobiva: célo po 5 gld., posamezni zvezki, ako jih kdo želi, pa po 1 gld. v knezo-škofijski pisarni.

Vraža. Neka oseba razpošilja molitvico, s katero se Jezus prosi, da bi se nas in vsega človoštva usmilil in nas grehov očistil. —

Molitvica je lepa in nič ni bolj želeli, kakor da bi usmiljeni Bog tako hudo zagrešeni svét spreobrazil in grehov očistil; toda to, kar je kot „pojasnjenje“ pristavljeno, je pa vraža. Pravi namreč, da pred nekaterimi tedni je neki novoposvečen mašnik v Jeruzalemu imel novo mašo, in med sv. mašo je slušal besede, da čez vse človeštvo v Evropi bodo prišle šibe; tistim pa, kateri to molitev molijo, bode prizaneseno, in da tisti, kateri to molitev imajo, naj jo sedemkrat prepisejo in razdelé; če pa tega ne storé, da bo bridkost njih hišo zadela!

Kdor zná kaj misliti, že samo iz poslednjih besed lahko sprevidi, da je ta bôsa. Zakaj če bo tistim prizaneseno, kateri to molitvico molijo, lahko narveči in najostudniši grešniki šibi odidejo, da le to molitvico molijo, v tem ko bi pravični in nedolžni bridkosti terpeli! Tacih in enacih — in še veliko bolj škodljivih papirkov in vraž je toliko med ljudmi, da bi lahko z njimi hleve nastiljali!... Varite se vraž, ki so hud greh zoper prvo božjo zapoved.

V Lurdu se 11. svečana, to je, jutri, po privojenji sv. Očeta Leona XIII. obhaja poseben praznik na čast Mariji D. Lurški; tu namreč se je l. 1858 nebeška Kraljica prikazala in začeli so se goditi čudeži, ki slovó po vsem svetu. Dovoljena je tudi posebna maša z dotičnim brevijem. Prihodnjič več o tem, ker spodbudljivi dopis nam je za zdaj došel prepozno.

Vr.

Dobrotni darovi.

Za dijasko mizo: F. P. 1 gld. — Č. g. J. Smrekar 1 gld. — Iz Mengša preblagi prijatelj 10 gld. za predpust pridnim dijakom. — Neimen. prijatelj iz Doba 5 gld. — Č. g. A. St. 2 gld. — „Iz hvaležnosti za povernjeno zdravje“ 1 gld. — Kat. Mulej 1 gld. — Č. g. duh. pastir Val. Bernard 1 gld. (Op. Intencije poslane v B. Vr.) — Prečastiti gosp. dr. in dekan J. Sterbenc 50 gl. — Z napisom: „Jezus, umiljenje!“ 1 gld. 20 kr. — Č. g. župnik J. Podboj s pristavkom: „Za Vaše dijake namesto venca na grob nepozabnemu profesorju in očetovskemu prijatelju Josipu Marnu, 5 gld. — Nekdo 10 gld. — Neim. 1 st. dvajsetico. — Da bi se Zveličarjeve besede kmalu uresničile: „ut unum sint!“ 1 gld. — Neke blage roke 40 kr. — Č. g. župn. A. Hočevnar 3 gld.

Za sv. Detinstvo: Preč. g. dr. in dekan J. Sterbenc 5 gld. — Po Kat. Mulej 2 gld. 50 kr. — Č. g. žup. Jernej Jarc 5 gld. 48 kr. — Iz Kranja 31 gld. — Č. g. žup. Fr. Dolinar 5 gl. 40 kr. — Čast. g. kat. J. Smrekar 25 gld.

Za sv. Očeta: Od sv. Katarine zbirka po čast. g. župniku 5 gld. — Preč. g. dr. in dekan J. Sterbenc 20 gld. — Po preč. g. dekanu Mihaelu Tavčarju Šmihel 17 gld. 34 kr.

Za najpotrebniše misijone: Preč. g. dr. in dekan J. Sterbenc 20 gld.

Pogovori z gg. dopisovalci:

G. J. L. v Ž.: Prav lepa hvala! Došlo za zdaj prepozno, pa činilo se bode, kar se dá. — G. M. S. na T.: Ravno kar došlo — vse prav dobro in primérno, tudi osebno pisanje kakor nalašč: serčna hvala! — G. Č. e v M.: Vse prav dobro; dalje prosimo.

Zaradi pomanjkanja prostora nekateri darovi prihodnjič.